

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 45

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ   , 15.—   , 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὠρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠ' ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Οἱ καρποὶ ποὺ ὠριμάζουσι εἰς τὰ περιβόλια
δὲν εἶνε ποτὲ γρηγοτέροι ἀπ' τοὺς καρποὺς τῆς νεότητος.

Ο ΑΕΡΟΜΑΧΟΣ

Τάδε πη, κείνο τὸ βράδυ ὁ Στρατῆς ὁ Γιοματάρης...

Καί ποῦ βράδυ πῆγε νησικὸς στὸ σπίτι του; Ἄμα σχολοῦσαν ἀπὸ τὴν δουλειά του...

Καί ἄλλη μὴ βραδύα ὁ Στρατῆς κινήθη...

Κεῖνο τὸ βράδυ λοιπὸν ὁ Στρατῆς ὁ Γιοματάρης ἐγύρισε...

— Πῶς ἔχεις, σὺ λέω, ποῦ θὰ μπορέσης...

— Καὶ τράχηξέ με, ἀπὸ βήματα μὲς, ἐγὼ γὰρ...

— Πῶς δὲν εἶσαι μὲς ἐξω; ἐφώτισε ἐγὼ.

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Τὸ καπέλλο τὸ εἶχε ριζῆ ὁ ἀγέρως...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

ΤΟ ΦΙΛΙ Κ' Ο ΜΠΑΤΣΟΣ

Μιά παρέα ἀπὸ τέσσαρες γλεντζέδες ἀπερσίσαν...

Μόλις ἐμπήκανε λοιπὸν στὸ πρῶτο τοῦνελ...

Τώρα φαντάζεται ὁ καθεὶς τὴ συνέβη...

Μὲ συγχωροῦν ὁ φίλο ποῦ αὐτὴν φορᾶν...

Λοιπὸν ἀπ' τὰ ἔμμετρα ἐγκρίνω: «Στὸ στόμα»...

Καὶ τὸν ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Τὸ καπέλλο τὸ εἶχε ριζῆ ὁ ἀγέρως...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

ἦγουν ὁμιλίας ἐπίκαιροι

Ἐφ' ὅπως γοῦν νύχην νεανίον ἐρημασθῆν...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐναφάνηκε τὸ φῶς...

— Πῶς, ὦ Ἀγκαθαγγέλιον, σὲ μετὰ πολλοῖς προσόντοις...

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐναφάνηκε τὸ φῶς...

— Πῶς δὲν εἶσαι μὲς ἐξω; ἐφώτισε ἐγὼ.

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Τὸ καπέλλο τὸ εἶχε ριζῆ ὁ ἀγέρως...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Η ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΖΑΜΠΕΤΑΣ

— Βγάλε με ἀπὸ μὴ ὄπορία εἶπα...

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐναφάνηκε τὸ φῶς...

— Πῶς δὲν εἶσαι μὲς ἐξω; ἐφώτισε ἐγὼ.

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Τὸ καπέλλο τὸ εἶχε ριζῆ ὁ ἀγέρως...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Μία δομοφονία

Ράφλ ὁ διάσημος διαρρήκτης καὶ ἡ μυστηριώδης δολοφόνος...

— Τί, τοῦ εἶπα, μὴ ἐνοῦν. Κ' ἐκεῖνο τὸ φῶς...

— Πῶς δὲν εἶσαι μὲς ἐξω; ἐφώτισε ἐγὼ.

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Τὸ καπέλλο τὸ εἶχε ριζῆ ὁ ἀγέρως...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΑΤΡΟΥΣΗ

Περδίκου μ' ἐπ' αὐτῆς... Διὰ τ' ἐς ὁμορφίης...

— Πῶς δὲν εἶσαι μὲς ἐξω; ἐφώτισε ἐγὼ.

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀγέρως ἐφύσηξεν...

— Τὸ καπέλλο τὸ εἶχε ριζῆ ὁ ἀγέρως...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Τὴν ἐπομὴν ἢ αὶ ἐφημερίδες ἐγρήσαν: «Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνελθὼν...

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

— Έ! και να σου κανε καρδιά, κύριε Μήτρο, να έμεις στον τόπο μας, ελεον ό νεαρός ποιμήν Κώστας, θα περνούσαμε ζωή χαριτωμένη.

— Άχ! καυμένη Κώστα, ελεον ό τσέλιγγας, έσύ γνωρίζεις τό μουσικό μου... Πουθενά ή ψυχή μου δεν βροίκε ήσυχία με μία έλπιδα μόνο ζω' αν ήδελ' ό Θεός να με ρίξη και πάλι στην άγκαλιά της Μάρως μου κι' απ' τα θεορά φίλια της να ζωογονή ή ζωή μου' και έστράφησαν πόδες τό μέρος της κρήνης όπου τα όλίγα κορίτσια που ελεον μείνη κατέγιναν να κάμουν την Κρουστάλλω να συνέλθη εκ της λιποθυμίας της.

— Μπα ή Κρουστάλλω; τό ώραίότερο κορίτσι του χωριού μου, ελεον ό Κώστας.

— Άλήθεια, τί μάτια όμορφα, τί φροφρονεία όπι, έπιθυμίες ό Μήτρος. Με ποιά γνωστή μου κοπέλλα, μου φαίνεται πός μοιάζει;... και έστρέφεις πάλι έρευνητικά τό βλέμματά του επί της Κρουστάλλως. Και με μία απόφαση βγάεις από τό λαμό του ένα χρυσόφεινο σταυρό με χρυσή άλυσίδα και λέει εις την Κρουστάλλω.

— Η όμορφία σου, καλό μου κορίτσι, βάλλωμο έσάλαζε στην πονεμένη μου καρδιά. Θά σου δώσω τό σταυρό αυτό να τον κρεμάσης στό γυροάντη σου, και όταν τον φορή; να θυμάσαι πός κάποτε πέρας απ' έδώ ένας πονεμένος διαβάτης... που την ώρα που σε ελεον κάποιον οάκρου μουσικό έθόλωσε την όπι του...

— Η Κρουστάλλω έρωδιώτα άτλωσε τό χέρι της και έπηρε τον σταυρόν.

— Άλήθεια, μου τον χαρίζεις; ελεον σ' ευχαριστώ...

— Άγνιό Κρουστάλλω ελεον ό Μήτρος και έστράφη πός την δεινρόφρονον άτραπόν τό χωριόν.

— Έσείς Κώστα ποιάν μου θυμίζει ή Κρουστάλλω; μου φαίνεται πός βλέπω τη Μάρω

ΤΗΛΕΘΡΟΝΗΜΑΤΑ

Κ. Μωραίτην. Δεχόμεθα. — Γ. Μητρόπουλον. Όπως θέλετε άλλα να στείλετε άλλο ψευδώνυμον. — Οζθην Εδρώτα. Σκούρα Σαράτης, συνδρομή έλήφθη. — Σωτ. Νέτσικων. Έδωθή έντολή να στείλωσαν 30 φύλλα. — Θ. Άγιοστρατίτην. Έβχαριστούμεν. — Φίλιους Σφαίρας. Ζακύνθου. Ό ίδιος ελεον. — Χ' Μεταξάν. Φύλλα έστάλησαν. — Σ. Οικονομάκων. Ι. Παπαδόπουλον, Ύδωρ Στυγός, Α. Τριλιλήν, Γ. Δαμιούκην, Άλφ. Μπόν, J. Klarel, Σ. Παζινούπουλον, Φ. Πολυχρονιάδην, Ζ. Κουσουλάκων, Μ. Μπουρνάν, Κ. Κονιαβίτην, Ε. Πετροπούλου, Μ. Γιαννάνου, Μ. Σ. Τά σαλέντα έλήφθησαν. Έβλέπει χώρον, ό άρχιστονάκτης ή άταντήσης εις τό έπόμενον.

— Ι. Φίλων. Η άφιέρισος διά στοιχίζω δραχ. 9 και 20.

— Έλήφθησαν αι συνδρομαί των κ. κ. Θ. Σασινοπούλου, Α. Μακρή, Όζθη Εδρώτα, Ε. Χρυσάγη, Γ. Σκληρόδη, Σ. Κωνσταντινίδου, Α. Ζίνου, Α. Ξυνορίου, Α. Κουτρούτσου, Έδστ. Μαριούχα, Α. Καλοκαιριού, Άθ. Σιδεοπούλου.

— Τί έχεις Μήτρο μου; ήρώτησεν ή βοσκοπούλα.

— Έκείνος άμίλητος εκάθησεν επί τινος κορμού δένδρου καταρριφθέντος υπό της μανίας του έκπεινωσάτος χειμώνος. Πλησιόν του εκάθησε και ή ποιμενίς.

— Τί έχεις σήμερα; γιατί δε μου μιλάς; — Δέν εκλείσα διόλου μάτι άπόψε ελεον ό Μήτρος και την ήτένια με βλέμμα περιύπνον.

— Μά τί έχεις λοιπόν... γιατί δεν μου τόλές; — Έκείνος υπήνευρόν τρέμων και ήρπασεν άποτόμος την χερα της — Μάρω μου... σ' αγαπώ!...

— Μειδίωμο άκούσιν διέστειλε τά κεράσινα χειλί της κόρης.

— Σε λατρεύω... και τό χειλί του εύρέθησαν έν έπαφή με τό ίδικιά της; και αι άθήδια ψυχαι τον διά πρώτην φοράν υπό την επήρσειαν τοιούτου ήδονισμού. Άλλ' ή Μάρω τάχιστα συνήλθε και δι' άποτόμου στροφής περιέβαλε την όσφυν του ποιμενοπαίδος και τό χειλί της εκόλλησαν επί των τρεμόντων χειλών αΐτου. (Άκούουθε!)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ Σε φθονερών Χείρς φείδι τίν έδύγκωσεν και όμικρα μαθαίνω πός πθανε. Πουόρ' τους δυό; Τόφειδι τό καϊνένο Σε νέον τό σερμοϋ

Σ' όλα σου τά φερόματα ος βλέπω πιθηρίζεις και με στυμμένω μύστακα τον κόμο φοβερίζεις. Κανένα όπον ούδωμοιάς θά γνώρισ' ό Λαβρινός Κ ελεον πός ό πρωτόνθρωπος ήτο γυρολάς, κήνος! Άθήνα Κ. Ν. Κονιαβίτης

Γιά τό ευγί (δταν βροίκεται) Άγορσστής. Πόσο τό τυρι μάρωσος; Μπακάλης. — 3 40 λιναϊκός και 2 80 χορδικός. Άγορ. — Τότε δός μου μία δεκάρα χονδρικός! Σ. Κ. Ρουμ.

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΤΑΠΕΤΕΡΑΡΙΑ ΑΝΤ. ΞΥΝΑΡΙΟΥ Στερεότης, κομμότης, τιμαί δοναγώνιστοι (Κεραμεικού 19).

Τό μουσικόν της εύτυχίας δεν ελεον τό να κερδίξη κανείς πολλά, άλλα τό να έξοδύη όλιγότερα από τά κέρη του. Άποταμειότε και έξασφαλίζετε εις τ' άποθέματα σας ένα καλόν τόκον, άγοράζοντες

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Νεαρώτατος ύπαξιωματικός αίτει άλληλογραφίαν μετά Δίδων περί προκειμένης προσωπικής γνωριμίας έχούσης σκοπόν τον γάμον. Η γνωριμία δι' άνταλλαγής φωτογραφιών. Γράψατε Φειδιάν' οάνην 36ον Σύνταγμα, 3ον λόγον, Τ. Τ. 918.

— Δεσποινίς 16έτις ζητεί άνταλλαγή επιστολών. Έ' Απολοθεισα Εύδοξια π.ρ. ένταύθα. — Νελάλην' γά, γά, γά! Άκόμη θα περιμένω; — Φαφλατιάν' Πόλλεμος δεκτός; μόνον δημοσίως. — Άνυπόφορο Κουνούσι.

— Νεαρός άνθυπολογαός ήλικίας 21 έτους, μηδέποτε αγαπήσας, ζητεί άνταλλαγή επιστολών με όδωσ πραγμάτικην άνάπτυξιν σχέσεων. Προτιμώμενα: Τριπόλεως, Σμύρνης. Διεύθυνσις: Μουσίου (Άνθ) 92 Πεζικού. 5)42 Εύδώνον, 10ος λόγος, Τ. Τ. 922, Μέτωπον.

— Δεσποινίδες άστ! Νέος 18 19 έτων άνταλλάσσει επιστολάς με δίδας της αΐτης ήλικίας. Δ' άγνον 'Ασθήν, π.ρ. Θεογινικήν.

— Νέος ευκατάστατος ζητεί να νυμφευθή. Στείλατε φωτογραφίας συνοδευομένας με 50 λεπτον γραμματίονον. Γράψατε άρχικά ψηφία Ι. Σ. π. ρ. Θεσσαλονικίαν.

— Άνταλλάσσω σ.ρ. πανταχόθεν μετά δίδων. Σπεύσατε όποιον δεν γράψει διά χάση. Προτιμώ καλλογιάς και τοπεία. Μουσικός Βεθθηνος, π.ρ. Θεσσαλονικίαν.

— Νέος 22 έτων διαμένων πρό τετραστίας, εις τον Άγγλικόν στρατόν, διά να λησμονήη μερικώς περιπετειάς του πολέμου ζητεί άνταλλαγην σ.ρ. και επιστολών με νέους και δίδας εις τάς έξής γλώσσας: Άγγλικήν, Άγγλικήν και Ίταλικήν. Διεύθυνσις: Ν. Κ. Ι. C. άρ.θ. 563241. Base Ordnance Depot. Dudlar Salonica.

— Δεσποινίδες Σμύρνης και Κωνπόλεως προσοχή! Άνταλλάσσω σ.ρ. και επιστολάς. Σκοπός: ή φίλια των τόσων ευγενών ύπαρξων που κατοικούν εις τάς πόλεις ταύτας. Διεύθυνσις: Κωνστ. Βιαλιετου, έφεδρον ύπαξιωματικόν Π. Ναυτικού, π.ρ. Πειραιά.

— Ζητείται ή διευθύνσις του όπολογαού του Πεζικού 'Αλεξ. Τσιγγούνη παρά του λοχαγού Μ. Χρήστου και άνθ) του Πέτρο Λιναρά. 3ον Πεζ. Σύνταγμα, Τ. Τ. 9)3, Μ. Άσία.

— Μία άπογορευμένη ψυχούλα άνταλλάσσει κάρτας, επιστολάς πανταχόθεν. Έξ 'Αθηνών, Άμαρουσίου, Πειραιώς, Ζακύνθου, Κεφαλληνίας, Σμύρνης, Κωνπόλεως. Παλλευκος Καμειλάς, π.ρ. Άθήνας.

— Δεσποινίς 'Ακάμαντος ελεον ό Κωνστ. Δρ. ό άλλος Σέρλοκ Χολμς. Έμένα ήρθεσ; να γελάσης; Άνυπόφορο Κουνούσι.

— Π. Φ. ένταύθα. Έπιστολή σας μ' έξέπληξε. Έπιθυμώ να μάθω σοβαρωτάτους λόγους διακοπής άλληλογραφίας. Άνησυχώ άναμένο ύποσχόμενος άκραν έχεμύθειαν. Ν. Νομικός.

— Μοναδική ευκαιρία. Σπεύσατε επί της όδοι Μητροπόλεως ή μόνη ευκαιρία έν 'Ελλάδι. Άνυπόφορο κουνούσι και Ζιζανίου Μεταστροφείου. Άναμ' μ' βάνει παραγγελίας και άποστολάς κουτόχορτου. Σπεύσατε πριν έξαντηθή. Ντελάλης.

— Νενέταν Κυρ. Γράψε μου τη διευθύνσι σου. Τήν θέλω για να σου πώ τά τελευταία μου λόγια! Μην άρνηθής την ύστερη παράκλησι μάς ψυχής που τόξη λατρεία σου πός φερε!... Πα όνον ελπίζεις και δύναμι στο γλυκοκαρτέριμά του! Λαμ. Λαμ.

— Χρυσόφορον Χρυσάγην. Μου στέργεις και ού τη μόνη δροσιστική ποιή την ψυχής μου! Ελεον βαρύ τό κτύπημα αυτό. Ελεον μοίρα μου; ίσως. Μά γράψε μου να παρηγορηθώ. Λάμπρος.

— Ελεοςφρονος εις τό κομψό σαλονάκι της αγαπητής Σφαίρας' άνταλλάσσω σ.ρ! πανταχόθεν με πάντας και πάσας. Προτιμώμενα δίδες. Διεύθυνσις: Μπουλοεικός Σελήνισσα Λακωνίας.

— Όλοι και όλα άνταλλάξατε σ.ρ. και επιστολάς εις 'Ελληνικήν και Άγγλικήν με τον Yong man. Σελήνισσα Λακωνίας. Ροο.

— Δεσποινίδες άστ! Τό γαλανόλευκο κύμα που βροίκεται διά πολεμούν να χωματίσμη με τό γλυκό χρώμα της Πατρίδος του τα μέρη της Μικράς Άσίας, άνταλλάσσει σ.ρ. και επιστολάς με όλας που αγαπούν τό χρώμα του. Διεύθυνσις: Γαλανόλευκο κύμα' 1ος λόγος 2ου Τάματος Μηχανικού. Μέτωπον Τ. Τ. 9)2.

— Ελεοςφρονος εις τό κομψό σαλονάκι της αγαπητής Σφαίρας' άνταλλάσσω σ.ρ! πανταχόθεν με πάντας και πάσας. Προτιμώμενα δίδες. Διεύθυνσις: Μπουλοεικός Σελήνισσα Λακωνίας.

— Όλοι και όλα άνταλλάξατε σ.ρ. και επιστολάς εις 'Ελληνικήν και Άγγλικήν με τον Yong man. Σελήνισσα Λακωνίας. Ροο.

— Δεσποινίδες άστ! Τό γαλανόλευκο κύμα που βροίκεται διά πολεμούν να χωματίσμη με τό γλυκό χρώμα της Πατρίδος του τα μέρη της Μικράς Άσίας, άνταλλάσσει σ.ρ. και επιστολάς με όλας που αγαπούν τό χρώμα του. Διεύθυνσις: Γαλανόλευκο κύμα' 1ος λόγος 2ου Τάματος Μηχανικού. Μέτωπον Τ. Τ. 9)2.

— Ελεοςφρονος εις τό κομψό σαλονάκι της αγαπητής Σφαίρας' άνταλλάσσω σ.ρ! πανταχόθεν με πάντας και πάσας. Προτιμώμενα δίδες. Διεύθυνσις: Μπουλοεικός Σελήνισσα Λακωνίας.

— Όλοι και όλα άνταλλάξατε σ.ρ. και επιστολάς εις 'Ελληνικήν και Άγγλικήν με τον Yong man. Σελήνισσα Λακωνίας. Ροο.

— Δεσποινίδες άστ! Τό γαλανόλευκο κύμα που βροίκεται διά πολεμούν να χωματίσμη με τό γλυκό χρώμα της Πατρίδος του τα μέρη της Μικράς Άσίας, άνταλλάσσει σ.ρ. και επιστολάς με όλας που αγαπούν τό χρώμα του. Διεύθυνσις: Γαλανόλευκο κύμα' 1ος λόγος 2ου Τάματος Μηχανικού. Μέτωπον Τ. Τ. 9)2.

— Ελεοςφρονος εις τό κομψό σαλονάκι της αγαπητής Σφαίρας' άνταλλάσσω σ.ρ! πανταχόθεν με πάντας και πάσας. Προτιμώμενα δίδες. Διεύθυνσις: Μπουλοεικός Σελήνισσα Λακωνίας.

— Όλοι και όλα άνταλλάξατε σ.ρ. και επιστολάς εις 'Ελληνικήν και Άγγλικήν με τον Yong man. Σελήνισσα Λακωνίας. Ροο.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(45) ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ (45)

— Ναι, κόρη μου, έξηκολούθησεν ό γέρον, πρέπει πρό παντός να παύσης να λυπησαι.

— Γιατί πρέπει; ήρώτησε με άσθενή φωνή ή Τηγγέλλα και πικρόν χαμόγελον διέστειλε τό χειλί της... — Διά να γίνης καλά. — Δέν θέλω!

— Η Ήγουμένη ήτις, έν στάσει προσευχής, παρηκολούθει σιωπηλή, έστράφη άποτόμος: — Άδελφή ή θλίψις σου σε παραφέρει εις βλασφημίαν έναντιόν 'Εκείνου 'Οστις μόνος θέλει ή δέν θέλει, δίδει ή άρραπει την ζωήν.

— Ήμαρτον, μήτερον μου' άλλ' έπειδή διαβλέπω τό θέλημα Του... — Δέν ήκουσες τό ήρώτην ότι σου δέδοται τοίς άνθρώποις γνώνα τά του Θεού... *

Κύριε Διευθυντά, Με συγχωρείτε που από προγής δίν ος ειδοποίησα ότι θα έλαπα. Τό κόμωσ σήμερα κ' ελεον τό ίδιο. Έπ' όσον δίν έχομαι την όρα μου ού έχωγραφίθ θά πη ότι θα λείγω. Αν τά όλγια μου δέν ος φανούν και πολύ έχουν Είμαι βέβαιος ότι ό λαμπρός κύριος Ίωάννης θά ος κινήσει λαμπρότερα βέβαια ή δουλειά σας.

Άντιό, Κύριε, άντιό Λεάνδρος

Άλλ' ήτο πράγματι ό Λεάνδρος εκείνος όστις υπέγραφε έν τοιούτον έξωφρονικόν σημείωμα πρός τον διευθυντήν, τον διευθυντήν του ό όποιος πάντοτε έστρεφ δ' αυτόν την πλέον άνεπιφύλακτον εκτίμησιν; Μάλιστα! Και, περιεργον! δέν θ' άνεγνωρίζε κανείς ούτε τον γραφικόν του χαρακτήρα... Έπλαστογράφει λοιπόν τον έαυτόν του; Μόνον εάν ήθέλωμεν άγνοήση τελείως την κολλοσοσίαν μεταβολήν ήτις συνετελετο ήδη έντός του, θά έπετρέπετο να τό υποθέσωμεν.

Έπέγραψεν έν βίβ άννα φάκελλον και έξηλθε, μη φρονείας καν να κλεισθή την θύραν του δωματίου του, τό όποιον έβλεπε πρός τον δρόμον.

Έβράδιζε σκεπτικός και άφρονημένος διά μέσον της όδοι, μηδός προσέχον εις τον τάραχον της ζωής; ήτις έβρόμβει και έσφυζε γύρω του, με τον κοσμον σπευδόντα πρός την εργασία του, τον πλανώδιον πωλητήν διαλαλούντα τά είδη του, την υπέρφρονον καθαρόζωσαν τους ύπολιτίκους, την μαγειρίσαν παρασκευάζουσαν τά εδέσματα των κυρίων της, την ράπτριαν κλυτίζουσαν τον ρουχισμόν των άλλων, τον φανέρων άναμένοντα τάς διαταγάς της; κυρίας άξιωματικού, τον στυλβωτήν τη; γυναικς κροούσαν την καστέλαν του, όλους όλους έπαναρχίζοντας την οικράν κομωδιαν, πάντοτε την αυτήν, όλους μετέχοντας εις τον Ύλιγον αυτόν της ζωής, τον άνευ αρχής και άνευ τέλους, χωρίς να σταθούν ένα λεπτόν, να σφραγισθούν έν δευτερόλεπτον, να θέσουν μίαν έφώτησιν, ένα 'διατί', έν ερωτηματικόν, έν άπλούν άλλα μέγα, υπέρμεγα ερωτηματικόν!

— Έ, κύριε Λεάνδρον, δέν μάς χαίρετε; — Ητο κάποιος συντάκτης, όστις έδιδε ρεπορτάζ εις την εφημερίδα εις ήν ειργάζετο ό Λεάνδρος.

— Δός τό αυτό, σε παρακαλώ. — Και, καλά, ού που πός τέτοια όρα; σε κανένα ραντεβού; από ποίε; — Από τότε που έγενες τόσο άναιδής ώστε νό μιλάς και σύ, κήνος!

— Ό νεαρός υπεχώρησε δύο βήματα και συνεμαζεύθη ως κοχλιάς εις τό κέλευρόν του υπό τό άγριωπόν βλέμμα του Λεάνδρου, όστις μ' ένα μορφασμόν άβήδως συνέχισε σκεπτικός τον δρόμον του... *

Η κυρία Άρόνη ήσθάνετο έαυτήν καμτωμένην υπό τό βάρος και τό μέγεθος της επαπειλουμένης συμφοράς. Ελεον δέληγησεν τον χωρικόν μεζοι της έσθθίας και, έπιστρέφουσα, ήσθάνθη την άνάγκην να σπρηχθή εις τον στύλον μιάς κληματαριάς... Άκουσίως της άναπαρίστα νοσρός την άλυσιον των συμφορών σ' εινες άλλεπάλληλοι έπλησαν την οικουμένην Κλώνη... Και άπ' ένός μόν τό πρόσφατον άγγελμα του κινδύνου της Τηγγέλλας και ό βαθύς της πόνος δι' αυτό, άπ' έτέρου δ' έν μέρει αυτή αυτή ή άλήθεια τον πραγματών, συνέτειναν ώστε να μορφοσθή την γνώμην ότι μόνη άφορηή, μόνον άγτιον, μόνος ένοχος όλων αυτών ήτο ό Λεάνδρος!

Τήν στιγμήν εκείνην εκρούσθη ή θύρα και διακόνησα τάς σκέψεις της έσπευσε γ' άνοίξην. (Άκούουθε!)

— Ναι, κόρη μου, έξηκολούθησεν ό γέρον, πρέπει πρό παντός να παύσης να λυπησαι.

— Γιατί πρέπει; ήρώτησε με άσθενή φωνή ή Τηγγέλλα και πικρόν χαμόγελον διέστειλε τό χειλί της... — Διά να γίνης καλά. — Δέν θέλω!

— Η Ήγουμένη ήτις, έν στάσει προσευχής, παρηκολούθει σιωπηλή, έστράφη άποτόμος: — Άδελφή ή θλίψις σου σε παραφέρει εις βλασφημίαν έναντιόν 'Εκείνου 'Οστις μόνος θέλει ή δέν θέλει, δίδει ή άρραπει την ζωήν.

— Ήμαρτον, μήτερον μου' άλλ' έπειδή διαβλέπω τό θέλημα Του... — Δέν ήκουσες τό ήρώτην ότι σου δέδοται τοίς άνθρώποις γνώνα τά του Θεού... *

Κύριε Διευθυντά, Με συγχωρείτε που από προγής δίν ος ειδοποίησα ότι θα έλαπα. Τό κόμωσ σήμερα κ' ελεον τό ίδιο. Έπ' όσον δίν έχομαι την όρα μου ού έχωγραφίθ θά πη ότι θα λείγω. Αν τά όλγια μου δέν ος φανούν και πολύ έχουν Είμαι βέβαιος ότι ό λαμπρός κύριος Ίωάννης θά ος κινήσει λαμπρότερα βέβαια ή δουλειά σας.

Άντιό, Κύριε, άντιό Λεάνδρος

Άλλ' ήτο πράγματι ό Λεάνδρος εκείνος όστις υπέγραφε έν τοιούτον έξωφρονικόν σημείωμα πρός τον διευθυντήν, τον διευθυντήν του ό όποιος πάντοτε έστρεφ δ' αυτόν την πλέον άνεπιφύλακτον εκτίμησιν; Μάλιστα! Και, περιεργον! δέν θ' άνεγνωρίζε κανείς ούτε τον γραφικόν του χαρακτήρα... Έπλαστογράφει λοιπόν τον έαυτόν του; Μόνον εάν ήθέλωμεν άγνοήση τελείως την κολλοσοσίαν μεταβολήν ήτις συνετελετο ήδη έντός του, θά έπετρέπετο να τό υποθέσωμεν.

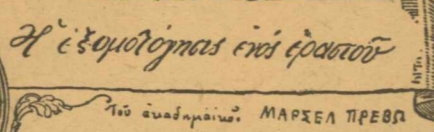
Έπέγραψεν έν βίβ άννα φάκελλον και έξηλθε, μη φρονείας καν να κλεισθή την θύραν του δωματίου του, τό όποιον έβλεπε πρός τον δρόμον.

Έβράδιζε σκεπτικός και άφρονημένος διά μέσον της όδοι, μηδός προσέχον εις τον τάραχον της ζωής; ήτις έβρόμβει και έσφυζε γύρω του, με τον κοσμον σπευδόντα πρός την εργασία του, τον πλανώδιον πωλητήν διαλαλούντα τά είδη του, την υπέρφρονον καθαρόζωσαν τους ύπολιτίκους, την μαγειρίσαν παρασκευάζουσαν τά εδέσματα των κυρίων της, την ράπτριαν κλυτίζουσαν τον ρουχισμόν των άλλων, τον φανέρων άναμένοντα τάς διαταγάς της; κυρίας άξιωματικού, τον στυλβωτήν τη; γυναικς κροούσαν την καστέλαν του, όλους όλους έπαναρχίζοντας την οικράν κομωδιαν, πάντοτε την αυτήν, όλους μετέχοντας εις τον Ύλιγον αυτόν της ζωής, τον άνευ αρχής και άνευ τέλους, χωρίς να σταθούν ένα λεπτόν, να σφραγισθούν έν δευτερόλεπτον, να θέσουν μίαν έφώτησιν, ένα 'διατί', έν ερωτηματικόν, έν άπλούν άλλα μέγα, υπέρμεγα ερωτηματικόν!

— Έ, κύριε Λεάνδρον, δέν μάς χαίρετε; — Ητο κάποιος συντάκτης, όστις έδιδε ρεπορτάζ εις την εφημερίδα εις ήν ειργάζετο ό Λεάνδρος.

— Δός τό αυτό, σε παρακαλώ. — Και, καλά, ού που πός τέτοια όρα; σε κανένα ραντεβού; από ποίε; — Από τότε που έγενες τόσο άναιδής ώστε νό μιλάς και σύ, κήνος!

— Ό νεαρός υπεχώρησε δύο βήματα και συνεμαζεύθη ως κοχλιάς εις τό κέλευρόν του υπό τό άγριωπόν βλέμμα του Λεάνδρου, όστις μ' ένα μορφασμόν άβήδως συνέχισε σκεπτικός τον δρόμον του... *

Η έξωμολόγησις τής Κρουστάλλω

Διέκοπη για μία στιγμή κ' έπειτα έξηκολούθησε: — Έξερτες, κύριε ντέ Περινύ, πός και με τί την άνέδρεψα την Βαλεντίνα μου και τί τραβήξα ως που να γίνη ό,τι έγινε, έν' άλλωιούτιλο πλάσμα, ένα πλάσμα αιδέριο...

Τίποτε, ος; βεβαίω, δέν μου κάνει τόση άηδία όσο όταν άκούω να όμιλούν για τό λεπτότερα, τα ίδανικότερα πράγματα ά θρωποί χονδροκατωμένοι, άνδρες ή γυναίκες, αδιάφορον. Έτσι και τότε με τό βάλλν στο στόμα της τέτοια λόγια ή χονδρή κ' έδρακοπημένη εκείνη κυρία Νιουσσατελιέ μου χάλασε όλην την κλήν έντύπωση που μουζε κάνει όσο μιλούσε άποστοχητα με τον μητρικό της πόνο...

— Άτυχη, πολύ άτυχη στάθηκε μ' αυτό τό κορίτσι, κύριε ντέ Περινύ! Έκανε ό,τι μπόρεσα για να του δώσω ένα όνομα. Ένα τίτλο ή όποκόρησά ντε Σαιν-Ζερύ, λέγει ό άλλος! Καλά! άλλα δυστυχώς αυτός που πήρε, ως άνδρωπος, δέν της ταίριωζε διόλου. Η Βαλεντίνα μου ελεον άλλο πράγμα, έν' άβρόν λουλουδι, κάτι ευγενικό σαν κ' έσας... Ένώ εκείνος... Ό! εκτός απ' τό όνομα δέν ελεον τίποτε, τίποτε άλλο! Πρώτα-πρώτα ήτανε γέρος, πολύ γέρος για' αυτή. Κ' έπειτα (μάς τόχαν πη από τότε, άλλα δέν θελήσαμε να τό πιστέψωμε) ελεον ζήση μία ζωή παραλυμένη, που δέν μπορούσε εύκολα να την έσχάση. Α, έχουμε περάσει πολύ-πολύ δύσκολες στιγμές... Είδα κύριε την κόρη μου να γυρίζη μόνη, μόνη απ' τό ταξείδι του γάμου. Κατόπι τον έπιασα ή ίδια μέσο-στό σπιτι με την υπέρφρονον... Τέλος, άλλα δέν ος έ ενδιαφέρουσε αυτά και με συγχωρείτε... Άπ' τό κακό στο χειρότερο που λέγε. Ός που στο τέλος του ήρθε μία άποπληξία, κ' ελεον ος να μην ήταν' ή ζωντανός ή πεθαμένος ένα και τό αυτό; δηλαδή (θέ μου σχωρεσε μ'), θά ήταν καλύτερα για όλους μας — και για' μάς και για' αυτόν — να πεθάνει παρά που... Άλλά γά φαντασθήτε την ζωή αυτής της νέας, μ' έναν άνδρα παράλυτον, κ' όλοζωνής μέσ' σε δυό γερόντους σαν έμάς, σ' ένα καλιωόρι σαν τό Σαγιμά...

Και πάλι άρχισα να την συμπαιθώ. Της ελεον μερικά συνηθισμένα λόγια να την παρηγορήσω. Ότι με τον καιρό, ή άφοσίωση ή δική της θά την έκαμνε να ξεδόση...

— Ό! δέν της λείπει ή άφοσίωσις μου, κύριε ντέ Περινύ. Όλην την ήμέρα είμαι στο πόδι νοσοκόμα καλλίτερα από μένα βέβαια δέν θαύροισκε. Άλλά δέν άρκει αυτό... Να αυτήν, αυτήν κύριε, πρόσθεσε κ' έδειξε τό μέρος της καρδιάς της, αυτή τί την κάνατε. Για να διασκεδάση την λύπη της θάρρετε να βλέπε άλλα πρόσωπα, της ήλικίας της με τίς ιδέες της κ' όχι όλην την ήμέρα έμάς τους γέρους!... Άλλά πού; Γ' αυτό κ' εκείνη κλειέται απ' τό πρσι ως τό βράδυ στην κάμαρη της και έαπλωμένη σε μία σαίξ-λόγκ ή διαβάσει ποιήματα ή ρεμβάζει... Όρες!... Σηκώνεται άργά... Κ' όλο κλαίει κλαίει και δέν λέει να παρηγορηθώ... Της ελεον να κάνη ένα ταξείδιάν' όχι, δέν έννοει... Όθείεις να ζητήσωμεν διαζύγιον; της ελεον. Ούτε αυτό γιατί θ' άναγκάζοιαν, λέει, να πη στο δικαστήριον τους λόγους!... Προσπάθησα να την κάμω να σχετισθώ με τον νέον έφημέριον του Μοναχ-Μαλιάντ, τον πατερ Γκρανζενέβ. Άλλά, καθώς φαίνεται, δέν μπορούν να συνεννοηθούν οι δυό τους. Εκείνος ος να την φοβάται, εκείνη τον βροίκε χονδρό άνδρωπο... Έξω κ' έγώ; ος; θά έξερτες καλλίτερα τί να σου κάνη και τό 'Ιεροδιδασκαλειό; δέν μπορεί να κάνη είνενεις τους χωριάτες... Κ' έτρεχε, έτρεχε ή γλώσσα της. Τήν ελεον βαρεθή που την άκουγα. Τέλος σταμίτησε και με κτύπησε κατάματα ος να με κέτευσ να της δώσω μία συμβουλή, τί να κάνη. Άλλά βλέποντας ότι έγώ δέν άνοιγα τό στόμα μου, άπεφάσισε να μιλήση πάλι ή ίδια μόνο που αυτήν την φορά ραίνόντανε ος στεναχωρημένη, άπόσχε να λόγια της...

— Να ος πώ, ελεον. Μόλις ος είδα κύριε ντέ Περινύ — χθές, που ος συνήτησα — σκέφθηκα πός θά μπορούσατε ίσως να μου φανή ο χρησίμος. Ζήσατε ος; στην άνωτέρα κοινωνία... ελάτε τόσα και τόσα... γνωρίζετε από κόμο... Α! έν ή Βαλεντίνα μου ήσαν στο Παρίσι, στον κύκλο που ζούσατε ος, βέβαια θά έξηνουσε τις λίπες της' ελεον τόσο φυσικά...

Δίστασε για μία στιγμή, διέκοψε την φράση της και κατόπι έξηκολούθησε: — Και ος ελεον έδώ, μόνος, έν πλητύτε; — Τόσο ελάττωμα, της άπήνησα, ώστε ελάττωσε τί διαταγή έχω δώσει και τί τραβήξατε από όλιγον ως που να κατορθώσετε ν' άνέβετε... Κατάλαβε ότι της έλεγα την πύσα αλήθεια κ' ότι ήμουν άποφασισμένος να μην τό κουνήσω απ' τό Πλουί. Κ' έτσι διαφεύδονταν οι έλπίδες της! Ατό τό ήλπιησε πολύ, κ' ελεον με φωνή τρεμουλιαστή απ' την συγκίνηση: (Άκούουθε!)

— Ναι, κόρη μου, έξηκολούθησεν ό γέρον, πρέπει πρό παντός να παύσης να λυπησαι.

— Γιατί πρέπει; ήρώτησε με άσθενή φωνή ή Τηγγέλλα και πικρόν χαμόγελον διέστειλε τό χειλί της... — Διά να γίνης καλά. — Δέν θέλω!

— Η Ήγουμένη ήτις, έν στάσει προσευχής, παρηκολούθει σιωπηλή, έστράφη άποτόμος: — Άδελφή ή θλίψις σου σε παραφέρει εις βλασφημίαν έναντιόν 'Εκείνου 'Οστις μόνος θέλει ή δέν θέλει, δίδει ή άρραπει την ζωήν.

— Ήμαρτον, μήτερον μου' άλλ' έπειδή διαβλέπω τό θέλημα Του... — Δέν ήκουσες τό ήρώτην ότι σου δέδοται τοίς άνθρώποις γνώνα τά του Θεού... *

Κύριε Διευθυντά, Με συγχωρείτε που από

Έρμα γερατειά!

ΜΠΕΚΑΤΣΕΣ!

Μανιώδης κυνηγός ο κυρ Μαστέλλος κι' άρχοντας άπ' τούς πρώτους στο χωριό του. Μόνο που έξι χρόνια είχε να βαρέσει το παραμυθικό! «Όχι έξι, τρία!» έλεγε εκείνος. «Έξι!» έπέμενε ή γριά του. «Άς ελνε' και τρία πολλά ήταν' αυτός που άλλοτε γυρνούσε πάντα φορτωμένος κι' εύχαριστούσε και τούς φίλους! «Όχι πώς τόν πήραν τ'α γεράματα κι' έφρεμε το χέρι του — ά όλα κι' όλα! «Όταν κρατούσανε τ' δίκαννο θαρρείς και τ'ό γνορίζανε, τ'ά άτιμα! — άλλ' αυτοί οι παλιανθρώποι, καλέ, κάτω στη χώρα, όπου ψεύτισαν τ'ό κάθετι, ως και τή μαπαρούνη και τ'ά σκάγια!

— Πάει ή πλάση, χάλασε! έλεγε ο κυρ' Μαστέλλος κουνώντας τ'ό κεφάλι... Λοιπόν θά τ'ό πιστέψετε ότι κι' αυτό άκόμη τ'ό κυνήγι πονήρησε; Μά αυτό που σ'ας λέγω! Βλέπετε σήμερα τόν λαγό και χάνεται μπρός άπ' τ'ά μάτια σου. «Άφσε όπου βαράς τήν τσίχλα και δέν τής σπ'ς φτερό! «Άκούτε 'κει μυστήριο!...

«Άλλά οι γνωστοί του όλο και τόν πείραζαν» — «Γέρασε, μπάραμπα κι' άστ' αυτιά!» τού λέγαν. «Ά! γέρασε αυτός, που άξιζε όσο δέκα από δαύτους! «Έπειδής δηλαδή δέν έπεφτε κυνήγι κι' είχαν άσπρηση τ'ά μαλλιά του; «Άμ' αυτά ήταν' άσπρα άπ' τ'ά μικρά του! «Άλλά τί να 'πής; «Ός κι' εκείνη ή γυναίκα του εύρισκε να κοροϊδεύη, τ'ό ζώ!

«Όπου ένα Σάββατο στην άγορά φάνηκε ο κυρ' Μαστέλλος σσιώντας και βεργολιγώντας με δυο μπεκατσούλες στο χέρι.

— Χέ! χέ! κυρ' Μαστέλλο, πώς κι' αυτό; ελεε ένας.

— Στραβές και κουφές θά ήταν για να σαθούν να τις βαρέσει έσύ, ελεε άλλος.

— Τίς πέτυχε με τόν ύποκόπανο; προσέθεσε τρίτος.

— «Άγάλια να μη σ'αζ μοιάζω, μπαίγνια τού διαόλου! τούς άποκρίθηκε

έκείνος. Τους τώλεγε ή δέν τούς τώλεγε;

«Έφερε ύστερα δυο φορές γύρα τήν άγορά, πέρασε κι' άπ' τήν πλατέα και πήγε καμαρωτός καμαρωτός σπίτι του. «Άλλά κι' εκεί τ'ά ίδια και χειρότερα... «Άφου εκείνη ή γριά φαφούτα ή γυναίκα του έκανε κιόλας να σταυροκοπηθή!

— Για πάψ' τις άναγούλες, λέω, για θά γίνουμ' από δυο χωριά, ά!

— «Έχει γούστο νάρθη κι' ο ειρηνοδίκης; άλλά πάλι θά είδοποιούσε... Κ' έπειτα πάντα θάστέλνε κάτι άποβραδύς όπως συνηθάει...

«Ανακουμπώθηκε λοιπόν ή γριά να τις μαγειρέψη κι' όλοι τρώχζαν τήν όρεξί τους. Σε μέρες Κυριακή και πέρα ως πέρα τ'ό χωριό είχε μάθη ότι ο γερω-Μαστέλλος βάρεσε έξι μπεκατσές!

— «Επτά, δηλαδή; άλλά μι'ά δέν έξέρω πώς μούπσεσε στο δρόμο; θά σ'ας τήν έστελνα για μεξέ...

«Ός τ'ό μεσημέρι οι μπεκατσές θάφθαναν με τ'ό καλό, τις δέκα, άν, για πρώτη φορά εκείνη τή μέρα, ο κυρ Μαστέλλος δέν γυριούσε τόσο χωρίς σπίτι του. Στρώθηκε στο τραπέζι δυο ώρες πριν κι' άπελάμβανε τήν κνίσσα, διηγούμενος στο μικρό έγγονό του πώς τις πέτυχε με τ'ό πρώτο! «Άλλά όλο και κάποια άνησυχία τόν κρατούσε όσο σήμωνε τ'ό μεσημέρι...

Μόλις, με τ'ά πολλά, κάθησαν στο τραπέζι νάσου κι' ο κυρ ειρηνοδίκης!

— «Ω πού να πάρη ο διάβολος! ελεπ' ο γερός πρώτος-πρώτος κι' έκανε σ'α νευρικός...

— Δέν στο ελεπα; μουρμούρισε ή γριά. Να τώρα. Ούτε για μρωδιά...

Κ' είχε δικιο, γιατί ο κυρ ειρηνοδίκης ήταν ένας φαγάς, θε μ' φιλάε. Άλληλοκνιτάχθηκαν και στραβομουτσούνισαν όλοι τοις. Ποτέ δέν τόν έδέχθηκαν με τέτοια μούτρα. Κι' ο άνθρωπος άπόρρεσε...

— «Όρατο φαί σήμερα, ελεπε ο κυρ Μαστέλλος.

— Μά δέν σ'ας βλέπω νάχετε όρεξί γιατί; ...

— Δέν... — καλώς ήρθες δηλαδή... άλλά — λέγαμε πώς δέν θάρχουσαν... ελεπε ή γριά.

«Ο κυρ Μαστέλλος χόθησε άνάμεσά τους... — «Έλα λοιπόν, κυρ Γιωργάκι; κάτσε κάτσε, ελεπε χειρονομώντας και κάμνοντας φασαρία...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ένδιαφέρονται είδήσεις

Τόσο τ'ά εκατομμύρια πληθύναν έδώ πέρα, π' άρχίνισε να τ'ά πετ'ά ο κόσμος στον άέρα. Κάθε ρωμηός, σεβόμενος, λίγο τόν έαυτό του, πετάει με τ' άερόπλανο... τ'ό εκατοστάρικό του!...

Κυρίες άρησαν τ'ό μπριτζ, τ'ό πόκερ, τούς κοπάνους, κι' έβγηναν να μαζέψουνε ύπερ πτωχών έράνους. Μά τούς κυρίους πέτυχαν ξετιναγμένους φέτος, γιατί στο πόκερ ο καθείς έμεινε νέτος-σκέτος.

«Άκρίβησαν και ή μογιές κι' όλα τής γραφικής, έπίσης φρεϊδια-μάγουλα τής κάθε μι'ας Κικής... Τής έμμορφιάς τ'ό έμποριο έφέτος τί τραβάει! «Όλο άγοράζει άκριβά κι' όλο άκριβά πουλάει!

Ο Κλεάνθης

Ρωμαντική ποίησης

Η ΦΡΥΝΗ ΤΟΥ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟΥ

Καθιστό, τερπελιά, έχει μόνη δνλειά τ'ό ραχάτιον. «Υπαρού, μαχμουρλού, θά στρωθή κι' όπου άλλου βρηή κρεββάτιον.

Είνε ζώνω καθιστόν, μά τή νύχτα σωστόν άεικίνητον, σάν τήν σβούρα γυρνά, και τήν παίρνουν συχνά σ'ε' αυτοκίνητον...

Κι' όλο τρώει και πεινά, άγαπά τ'ά ξυνά και τ'ό ξάπλωμα.

Βγαίνει έξω γυμνή και κρυνώνει μονή μέσ' στο πάπλωμα.

Είν' άπ' έξω φτειαχτή, κομιλωφώ, γυιαλιστή, όσπερ κουκίλιον, μ' από μέσα άλλοι! — έχει χάλι πολύ ως πανούκλιον.

Τόν παρ'άν κυνηγά και για τούτο τραγ'ά έν γερόντιον, πούχει γρόσα πολλά και κοκκόρου μυαλά, δίχως δόντιον.

Μά και όπου μπορεί παχουλόν τι να βρηή πετεινάριον, τού μαδετ'ά φτερά δέν τού άφίνει ούρά ούτ' άχνάριον...

Σατανάς

Πρόσθεσις και άφαιρέσις

Δάσκαλος. — «Άς ύποθέσωμε, Γιώργο, ότι ελεπες στην τσέπη σου 50 λεπτά. Τί θά γινώταν άν ο Νίκος σου έβαζε 30 και τί άν σου έπαιρνε 30;

Μαθητής. — Μαλλιοτραβήγμα, κυρ' δάσκαλε! Σ. Κ. Ρουμ.

Είσαι κοντή σάν κόπανο, χοντρή σάν τ'ό πλιτάρι, Καρδαροβύζα και δοντού ποιδός διάβολος θά σε πάρη. (Δημώδες).

— «Έ, πώς σ'ας φόνηκαν οι μπεκατσές; Ρώτησε ο ειρηνοδίκης.

«Ο γέρος έμεινε. Οι άλλοι κνιτάχθηκαν...

— Πώς μ'ας φάνηκαν; ελεπε ή γριά. Σείς να τ'ά δητε, που λέγατε πώς γέρασε ο άνδρούλης μου και δέν μπορεί να βαρέσει...

— «Ο άνδρούλης σου; Τί λες κυρά μου; «Η τσέπη μου θάλεις να πής;

— «Άα...!»

— «Άθλιοι! όλοι σας! και σύ κύριε με τις μπεκατσές σου και τόν παρ'ά σου! Δέν μπορεί πιά κανείς να χαρή τίποτε! Έρμα γερατειά! Στο διάολο! όλοι σας!

— Λίγο νερό! Λίγο νερό! Η. Ναλέος

Ανατολίτινες ιστορίες

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Σ'άν παραμύθι

Σε μι'α μακρονή χώρα, τόν παλιό καιρό, ζούσε ένας πτωχός, κακομοίρης άνθρωπος, πού, ώρισμένος, θά πέθαινε όπό τήν πείνα, άν δέν είχε τήν κόρη του, ένα

πλάσμα τετραπέρατο. Μι'ά μέρα, εκεί που ζητ' άνευς, βλέπει τόν Βασιλιά. [Θά τού έκανε φαίνεται, έντύπωσι και τόν έπλησίασε:

— Είσαι μόνος; δέν έχεις οικογένεια; τόν έρώτησε ο βασιλιάς.

— Έχω μι'ά κόρη, που εινε άληθινός θησαυρός, ελεπ' εκείνος, κι' άρχισε να έγκοιμάζη τήν κόρη του.

— Καλά, θά βεβαιωθώ άν λες άλήθεια, τού άπεκρίθη ο βασιλιάς.

Μετά δύο μέρες, ένας άπεσταλμένος του πήγε στην κόρη του:

— «Ο Βασιλιάς έρωτά: «Πού εινε τ'ό δένδρο εκείνο που έχει δώδεκα κλαδιά, κάθε κλωνί έπτά φύλλα;

— Το δένδρο εινε ο χρόνος, ελεπε τού Βασιλιά, τ'ά δώδεκα κλαδιά οι δώδεκα μήνες; τ'ά τέσσαρα κλωνιά οι τέσσαρες έβδομάδες και τ'ά έπτά φύλλα οι ήμέρες τής έβδομάδος.

Τήν άλλη μέρα ο κήρυκας στην πλατεία, χτύπησε τ'ό τύμπανο και διαλάλησε δυνατά:

— «Ο Βασιλιάς θά δόση ένα σακκι φλουριά σ' όποιον ή σε όποιαν μορσέση να κάνη τή θάλασσα να στειρέψη.

— «Άς φράξη πρώτα ο Βασιλιάς όλες τις πηγές κι' όλα τ'ά ποτάμια και τότε να στειρέψω κι' εγώ τή θάλασσα, τού έμηνυσε ή κ'ρη.

«Ο Βασιλιάς θαύμασε με τήν έξυπνάδα της και διέταξε να τού τήν πάν να τή 'δη.

«Όταν έφθασε εκείνη στο παλάτι, ο Βασιλιάς καθότανε στο χρυσό του θρόνο και γύρω του παρ'άστεκαν όλοι οι αούλιοι.

— Πουδς από σ'ας μπορεί να εύρη π'όσο άξιζει τ'ό δεξί μου χέρι; ελεπε ο Βασιλιάς.

«Όλοι τους άρχισαν να εκτιμούν τ'ό χέρι του με χρήματα; κι' ο καθένας προσπαδούσε στη σειρά του ν' ανεβάζη τ'ό ποσό.

«Ηρθε κι' ή σειρά εκείνης.

— Τ'ό χέρι σου, Βασιλιά μου, άξιζει όσο ή ζωή τών ανθρώπων που ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο και σύ, με τ'ό χέρι μου, ύπέγραψες τή χάρι τους.

«Ο Βασιλιάς ένθρυσιασμένος από τήν άπάντησι αυτή, σηκώθηκε από τ'ό θρόνο του, τήν έπιασε άπ' τ'ό χέρι και τής ελεπε μπροστά σ' όλους ότι τήν παίρνει γυναίκα του. «Εκείνη εύχαρίστησε για τήν τιμή άλλά έβαλε δυο όρους; πρώτον, να πάρη μαζί της και τόν πατέρα της και δεύτερον, άν καμμι'α φορά ο Βασιλιάς τήν έδιωχνε, να είχε τ'ό δικαίωμα να πάρη μαζί της ό,τι πράγμα θά τής ήτανε άγαπητότερο. «Ο Βασιλιάς έδέχθηκε κι' έγιναν οι γάμοι τους, γάμοι βασιλικοί.

«Η καλή Βασιλίσσα δέν έξέσασ μεσ' στην εύτυχία της και τούς φτωχούς που ύπέφεραν όπως άλλοτε κι' αυτή. Κ' έκαμνε μεγάλες έλεημοσύνες; ή ίδια πήγαινε να βλέπη τούς άρρώστους κι' έμπαινε και στα πιό φτωχικά σπίτια. «Άλλά φθονεροί άνθρωποι τήν ραδιούργησαν στο Βασιλιά, όχι σπαταλούς τούς θησαυρούς του κι' ότι θά δέν βαστούσε τήν θέσι της, άλλά μιλούσε κι' έμπαινε παντού...

«Ο Βασιλιάς έγινε μανιώδης άπ' τ'ό θυμό του. Τήν έφώναξε και τήν διέταξε να φύγη άμέσως άπ' τ'ό παλάτι.

— Είμαι έτοιμη, Βασιλιά μου, να σε ύπακούσω, τού ελεπε; δέξου όμως και σύ να φέμμε μαζί για τελευταία φορά. Αυτήν τήν χάρι σου ζητώ.

«Άλλά τήν ώρα που έτρωγαν εύχισε στο ποτήρι του δυνατό ναρκωτικό; και σάν ο Βασιλιάς άποκοιμήθηκε βαθεία, τόν μετέφερε στη φτωχική καλύβα όπου καθόταν άλλοτε.

«Όταν ο Βασιλιάς έξύπνησε έμεινε έκστατικός; κι' άγριεμένος τήν έρώτησε πώς έτόλμησε να τόν πάγη εκεί.

— Θυμάσαι τόν λόγο που μούδωσε; τού ελεπε. «Αγαπητότερος άπ' όλα μου ήσουν έσύ; γι' αυτό έτόλμησα να σε πάρω μαζί μου.

«Ο Βασιλιάς συνεκινήθη πολύ με τήν άφοσίωσί της; έδάκουσε; τήν άγκάλιασε, τήν έσυγχώρησε κι' άμέσως έγύγρισε στο παλάτι κι' έζησαν κι' αυτοί κι' ο κόσμος μέρες εύτυχισμένες. (Μεταφρ. Β. Βλ.)

«Όσοι έγράφονται συνδρομηταί παρακαλούνται να μ'ας όρίζουν από ποιον αριθμόν έπιθυμούν ν' άρχίξη ή άποστολή.